

Το "φαινόμενο" Έλληνες. Οι φονείς των αυτοκρατοριών.

Οι Έλληνες είναι μια μοναδική περίπτωση ανάμεσα στους λαούς. Ως λαός μοιάζουν με ένα φυσικό φαινόμενο, το οποίο έχει φάσεις ύφεσης και έξαρσης. Ένα φαινόμενο, που μοιάζει με τη φωτιά. Με τη φωτιά, που είναι απόλυτα ελεγχόμενη μέσα σε ένα λυχνάρι και απόλυτα ανεξέλεγκτη, όταν αρχίζει και καίει τα πάντα στο διάβα της. Αυτό το φαινόμενο, αν δεν ελεγχθεί από το σύστημα εξουσίας εγκαίρως, μπορεί να το καταστρέψει ολοσχερώς.

Μιλάμε για την ιστορική πορεία του φαινομένου μέχρι τις ημέρες μας. Δεν μιλάμε μόνον για τους αρχαίους Έλληνες, τους οποίους οι υπόλοιποι λαοί τους γνωρίζουν. Μιλάμε και για τους σύγχρονους Έλληνες. Μιλάμε και για την "άγνωστη" ιστορία των σύγχρονων Ελλήνων. Μιλάμε για μια ιστορία "ολέθρου" για τις σύγχρονες αυτοκρατορίες. Για μια ιστορία, που με μεγάλη προσοχή προσπαθούν οι σημερινοί ισχυροί να κρύψουν, γιατί δεν τους συμφέρουν οι αποκαλύψεις. Δεν τους συμφέρουν τα "κακά" πρότυπα.

Ούτε οι ίδιοι οι Έλληνες γνωρίζουν τι ακριβώς έχουν κάνει. Δεν γνωρίζουν ότι η συμμετοχή τους στο σημερινό παγκόσμιο κοινωνικό γίγνεσθαι ήταν καθοριστική. Συμμετοχή απολύτως δυσανάλογη του μεγέθους της Ελλάδας. Συμμετοχή μεγαλύτερη από κράτη-γίγαντες, όπως η Γαλλία, η Γερμανία ή η Ρωσία. Συμμετοχή, που αποτελεί το κρυμμένο "μυστικό" του συστήματος, γιατί, αν αποκαλυφθεί, θα έχουμε ακόμα χειρότερες εξελίξεις. Μόνον στον εικοστό αιώνα οι Έλληνες έχουν νικήσει δύο αυτοκρατορίες και έχουν γίνει η αιτία να καταστραφεί η μεγαλύτερη αυτοκρατορία της σύγχρονης ιστορίας.

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά για να καταλάβει ο αναγνώστης τι ακριβώς λέμε. Η μεγαλύτερη αυτοκρατορία του αρχαίου κόσμου ήταν η Περσική. Μια αυτοκρατορία απίστευτης ισχύος σε σχέση μ' αυτούς που πιθανόν να είχε αντιπάλους. Μια αυτοκρατορία, που η οργάνωσή της ήταν αιώνες μπροστά από οτιδήποτε εκείνη τη στιγμή μπορούσε να την ανταγωνιστεί. Η αυτοκρατορία αυτή είχε τη "φαινή" ιδέα να επιτεθεί στους Έλληνες. Προκλήθηκε από αυτούς και θεώρησε ότι ήταν ασφαλές να ανταποδώσει την πρόκληση. Από τη στιγμή που το έκανε αυτό, ήταν θέμα χρόνου να "πεθάνει". Γιατί; Γιατί συνδέθηκε εχθρικά με ένα "φαινόμενο". Γιατί "προσανατόλισε" το "φαινόμενο" προς τη μεριά της. Έγινε ένα "βουνό" λαχταριστών "ξύλων" για μια "φωτιά".

Αυτό ακριβώς είναι ο ελληνικός λαός. Μια "φωτιά". Μια αιώνια "φωτιά". Μια "φωτιά" κολλώδης. Μια "φωτιά", που μοιάζει με τα "κριθάρικια" της εμπρηστικής βόμβας Ναπάλμ. "Κολλάει" στο σώμα αυτού που την αγγίζει και δεν ξεκολλάει. Δεν μπορείς ν' απαλλαγείς από αυτήν, παρά μόνον με τον ακρωτηριασμό. Αυτή η μικρή φωτιά σιγοκαίει, μέχρι να

κάψει ολόκληρο το σώμα. Αυτό δεν το γνώριζε η περσική αυτοκρατορία και έβαλε χωρίς πολύ σκέψη το "χέρι" της στο ελληνικό "καμίνι".

Η καταδίκη της ήταν δεδομένη, γιατί το "φαινόμενο" έχει μια συγκεκριμένη φύση. Η φύση τού δίνει μόνιμα χαρακτηριστικά και αυτά τα χαρακτηριστικά —όταν υπάρχει εχθρικότητα απέναντι σε ένα άλλο σύστημα— έχουν μια ανάλογη μονιμότητα. Η "υπομονή" δηλαδή του "φαινομένου" είναι τεράστια, γιατί απλά δεν του κοστίζει τίποτε. Η διάθεση "αντεκδίκησης" είναι τεράστια, γιατί απλά η "φύση" του φαινομένου είναι τέτοια. Για όσο διάστημα υπάρχει "φωτιά" που δεν σβήνει, θα πρέπει να την προσέχει αυτός ο οποίος είναι κοντά της, αν δεν είναι "πυρίμαχος". Η "φωτιά" δεν τον περιμένει, αλλά θα τον κάψει την οποιαδήποτε ώρα κάνει το λάθος, σαν να τον περίμενε. Σαν να "ζούσε" επί αιώνες μόνον γι' αυτό.

Αυτό έγινε με την Περσική Αυτοκρατορία. Επιτέθηκε στους Έλληνες και άνοιξε "παρτίδες" μ' αυτούς. Αυτό όμως τους έδωσε έναν "στόχο". Για έναν λαό, που διαπαιδewγείται με τα Ομηρικά Έπη, αυτό είναι κίνητρο. Για έναν λαό, που η παιδεία τού θέτει στόχους απίστευτους, αυτό είναι κίνητρο. Κίνητρο επιβίωσης. Ακόμα κι αν οι Έλληνες ως λαός δεν είχαν τον καιρό εκείνον προοπτικές επιβίωσης, η εχθρότητά τους απέναντι στους Πέρσες θα μπορούσε να τους συντηρεί αιώνες. Το "φαινόμενο" δηλαδή είχε ενεργοποιηθεί και απλά ήταν θέμα χρόνου η αντίδρασή του. Κάποιοι με ένα "ξύλο" σκάλισαν μια "φωτιά" και αυτή "κόλλησε" πάνω σ' αυτό. Ήταν θέμα χρόνου αυτή η "φωτιά" να εκμεταλλευτεί το δικό τους "ξύλο" και τη δική τους απερισκεψία.

Οι γενιές περνούσαν και το "φαινόμενο" απλά βρισκόταν σε ύφεση. Όλα φαινόταν ελεγχόμενα, αλλά δεν ήταν. Γιατί; Διότι ήταν θέμα χρόνου στην πρώτη χαλαρή περίοδο του συστήματος το "φαινόμενο" ν' αντιδράσει, σαν να είχε στήσει "ενέδρα". Όταν λοιπόν εμφανίστηκε ο Αλέξανδρος, τα πράγματα έγιναν επικίνδυνα για τους Πέρσες. Όταν υπάρχει κοινή παιδεία, το όραμα του ενός εύκολα γίνεται όραμα του λαού. Αυτό όμως, όταν υπάρχει "προσανατολισμός", είναι επικίνδυνο. Οι Πέρσες ούτε κατάλαβαν τι έγινε. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν.

Το "φαινόμενο" τους επιτέθηκε και αυτοί νόμισαν ότι μπορούν να αμυνθούν, ενώ δεν υπήρχε τέτοια πιθανότητα. Γιατί; Διότι το "φαινόμενο" τρέχει. "Καίει" τα πάντα στο πέρασμά του. Δεν το αντιμετωπίζεις ως συμβατικό εχθρικό φαινόμενο. Δεν αντιμετωπίζεις τη φωτιά που σου καίει το δάσος σαν μια ομάδα υλοτόμων, που σου αρπάζει κεφάλαιο. Οι υλοτόμοι "καθυστερούν". Δέντρο δένδρο προχωρούν και αυτό τους κάνει "αργούς". Οι υλοτόμοι δημιουργούν σύστημα, για να εκμεταλλεύονται τον κόπο τους και αυτό τους κάνει "στατικούς". Η φωτιά δεν κάνει το ίδιο. Η φωτιά δεν δημιουργεί φράχτες κι ούτε σέβεται φράχτες. Η φωτιά "τρέχει". Δεν καθυστερεί. Καταπίνει ό,τι βρίσκει μπροστά της. Δεν την ενδιαφέρει να εκμεταλλευτεί αυτά τα οποία "κατακτά".

Οι Πέρσες αυτό δεν κατάλαβαν. Όταν τους επιτέθηκε ο Αλέξανδρος, αδράνησαν. Αυτός τους "έκαιγε" το δάσος και αυτοί τον περίμεναν. Τους "κατάπινε" πληθυσμούς, γιατί απλά

τους ευνοούσε εις βάρος των δικών τους συμφερόντων και όχι εις βάρος κάποιων δικών του. Αυτό του έδινε τρομακτική "ταχύτητα". Δεν καθυστέρησε με γραφειοκρατικές δραστηριότητες πάνω στα κατακτημένα. Ο "πύρινος" στρατός του απλά έτρεχε. "Πυρπολούσε" τα πάντα στο πέρασμά του. Ο έλεγχος είχε χαθεί. Ακόμα και να νικούσαν τον στρατό του και να σκότωναν τον ίδιο, η ζημιά είχε γίνει. Αυτοί οι οποίοι ευνοήθηκαν από αυτόν δεν θα δέχονταν να επιστρέψουν στην προηγούμενη κατάσταση. Δεν τους συνέφερε να το κάνουν. Δεν μπορούσαν να ξαναδοούν τον κόσμο όπως τον έβλεπαν παλιά και συνέφερε τους Πέρσες. Είχαν εξελληνιστεί και γίνονταν και οι ίδιοι φωτιά, που έδινε δύναμη στο πύρινο μέτωπο.

Η φωτιά είχε κάνει τη ζημιά της. Απ' όπου είχε περάσει, τα πράγματα δεν θα ήταν ποτέ ξανά τα ίδια. Από τη στιγμή που υπήρχε αυτό το δεδομένο και ταυτόχρονα ο Αλέξανδρος ήταν ζωντανός και ο στρατός του αήττητος, τα πράγματα ήταν ακόμα πιο δύσκολα. Το "πύρινο" μέτωπο ήταν ενεργό. Ήταν θέμα χρόνου να πλησιάσει την πρωτεύουσά τους. Το λάθος το είχαν κάνει. Υπερεκτίμησαν τις δυνατότητές τους και υποτίμησαν αυτές του "φαινομένου".

Τι έπρεπε να κάνουν; Αυτό το οποίο δεν καταδέχονταν. Να σβήσουν τη "φωτιά" στη γέννησή της, πριν αποκτήσει διαστάσεις. Να αμυνθούν πριν περάσει ο Αλέξανδρος στην Ασία. Να διαλύσουν τον στρατό του μέσα στην Ελλάδα. Να υποστηρίξουν τους αντιπάλους του. Να τρομάξουν τους συμμάχους του. Εκεί φάνηκε η άγνοιά τους. Γελούσαν με την απερισκεψία του νεαρού βασιλιά της Μακεδονίας. Ξαπλωμένοι και εν μέσω πορνών αξιολογούσαν τις ειδήσεις που τους μετέφεραν οι κατάσκοποί τους.

Στην κυριολεξία δεν καταδέχθηκαν ως αυτοκράτορες να αμυνθούν στην απειλή. Δεν καταδέχθηκαν να εμποδίσουν το πέρασμα του Αλεξάνδρου στην Ασία. Δεν έστειλαν ούτε ένα μικρό στρατιωτικό σώμα να σταματήσει την απόβασή του στην Ασία. Δεν διανοούνταν ότι έπρεπε να αμυνθούν άμεσα και με όλες τους τις δυνάμεις απέναντι σε έναν τόσο μικρό αντίπαλο. Νόμισαν πως όταν θα συναντιόντουσαν μ' αυτόν, απλά θα τον νικούσαν. Αυτό ήταν το λάθος. Το "φαινόμενο" το σέβασαι και το πολεμάς πριν αρχίσει και μεγαλώνει. Το προλαβαίνεις στην εστία του. Αν μεγαλώσει, απλά περιμένεις το τέλος. Μια ολόκληρη ήπειρος μπορεί να καεί από ένα κουτάκι σπύρτα.

Αυτό ακριβώς έγινε τότε. Οι Έλληνες στην κυριολεξία "έκαψαν" την Περσική αυτοκρατορία. Από την επόμενη της κατάκτησής της αυτή έπαψε να υπάρχει. Σαν να μην υπήρξε ποτέ. "Εσβησε" από τη μνήμη ακόμα και του ίδιου του χώρου που τη γέννησε. Όταν το "φαινόμενο" έπαψε να έχει μπροστά του πρόκληση και άρα χώρο για να "κάψει", σταμάτησε την πορεία του. Σταμάτησε στον Ινδό. Σταμάτησε εκεί όπου ξεκινούσε ένας άλλος κόσμος με άλλα χαρακτηριστικά, τα οποία δεν αφορούσαν τους Έλληνες. Ένας άλλος κόσμος, που απλά δεν είχε "παρτίδες" με τη "φωτιά".

Από τον Ινδό όμως και πίσω τα πάντα είχαν "καεί". Από εκείνη τη στιγμή και πέρα θα έπρεπε απλά να ξαναχτιστούν τα "καμένα" με τη λογική και την ιδεολογία όμως του

"φαινομένου". Από εκεί και πέρα ξεκινά η ιστορία των σύγχρονων αυτοκρατοριών. Των ελληνιστικού τύπου αυτοκρατοριών, οι οποίες φτάνουν στις μέρες μας. Η "φωτιά" πλέον ήταν ελεγχόμενη. Ήταν ο "λύχνος" των αυτοκρατοριών. Οι Έλληνες εντάχθηκαν στις αυτοκρατορίες ως "προνομιούχοι" και χωρίς να έχουν αντίπαλο να τους προκαλεί.

Προνομιούχοι στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, στη Βυζαντινή αυτοκρατορία, στην Οθωμανική αυτοκρατορία κλπ.. Το σύστημα το είχαν χτίσει οι Έλληνες και αυτοί γνώριζαν τις ιδιομορφίες του. Το σύστημα ήταν "πυρίμαχο", γιατί η "φωτιά" ήταν μέσα του. Οι αυτοκράτορες γνώριζαν την επικινδυνότητα του "φαινομένου" και το σέβονταν. Ποτέ δεν άφηναν τους Έλληνες απ' έξω στις μοιρασιές και στα προνόμια και το σημαντικότερο... ποτέ δεν θα τους άφηναν να δημιουργήσουν ξεχωριστό κράτος. Οι Έλληνες, ως ξεχωριστή κοινωνική τάξη της αυτοκρατορίας, δεν ήταν ποτέ επικίνδυνοι. Οι Έλληνες μόνον ως ξεχωριστή κοινωνία ήταν επικίνδυνοι.

Οι αιώνες "κυλούσαν" και οι Έλληνες εξυπηρετούσαν το σύστημα, όπως κι αν αυτό τους ονόμαζε. Όμως, στους αιώνες αυτούς οι εξελίξεις ήταν μεγάλες. Ο Δυτικός Κόσμος άρχισε ν' αναπτύσσεται με ρυθμούς μεγαλύτερους απ' ό,τι ο υπόλοιπος κόσμος. Ανακαλύφθηκε η Αμερική και αυτοί οι οποίοι την ανακάλυψαν τη μοιράστηκαν μεταξύ τους. Η εποχή της αποικιοκρατίας όλους αυτούς τους ισχυροποίησε σε απίστευτο βαθμό. Λαοί, χωρίς μεγάλο πολιτισμικό "βάθος", απέκτησαν μέγεθος αυτοκρατοριών. Η Αγγλία, που δεν έδωσε στον κόσμο ούτε μια συνταγή μαγειρικής, φιλοδοξούσε να "κυβερνά" τα κύματα. Είχε μέγεθος ασύλληπτο για προηγούμενες αυτοκρατορίες, οι οποίες επεκτείνονταν με "προσηλυτιστές" και όχι με κοινούς λοχίες "οικοπεδοφάγους".

Ο παραδοσιακός χώρος, που φιλοξενούσε τους Έλληνες, είχε σε μεγάλο βαθμό υποβαθμιστεί. Νέοι λαοί κυριαρχούσαν στον κόσμο. Νέοι λαοί όμως σημαίνει και νέες φιλοδοξίες. Για όσο διάστημα αυτές οι φιλοδοξίες δεν "ακουμπούσαν" το "φαινόμενο", κανένας δεν κινδύνευε. Για όσο διάστημα αυτές οι "αυτοκρατορίες" εχθρεύονταν τους Μάγιας, τους Ίνκας, τους Αβοριγίνες ή τους Πυγμαίους, κανένας δεν απειλούνταν. Ο "πυρίμαχος" χριστιανισμός κατακτούσε τον κόσμο, χωρίς να βρίσκει πουθενά αντίπαλο. Χωρίς να βρίσκει πουθενά κίνδυνο. Μπορούσε να κατακτά και να απειλεί ο ίδιος με "πυρπόληση".

Αυτός όμως ο χριστιανικός κόσμος ήταν αήττητος ως σύνολο. Αυτός ήταν η αυτοκρατορία. Αυτός έλεγχε τους Έλληνες. Για όσο διάστημα δεν υπήρχε κίνδυνος, δεν είχε πρόβλημα με τις φιλοδοξίες των φιλόδοξων νεόπλουτων μελών του. Αυτοκρατορίες "ονειρεύονταν" όλοι υπό τη "σκιά" του αυτοκράτορα της Ρώμης. Υπό τη σκιά του Πάπα. Αυτοκρατορίες ονειρεύονταν οι Γερμανοί, οι Γάλλοι και οι Βρετανοί. Όλοι αυτοί άλλοτε εκ του πονηρού και άλλοτε από άγνοια είχαν αρχίσει να "μιμούνται" την αυτοκρατορική λειτουργία. Ο πλούτος και η έλλειψη αντιπάλου τους το επέτρεπαν.

Έτσι σταδιακά άρχισαν υπό τη σκιά του χριστιανισμού ν' αναπτύσσουν τους δικούς τους αφελείς --ισμούς. Άρχισαν δηλαδή ν' αναπτύσσουν αυτοκρατορική συμπεριφορά και να

προσπαθούν να "δέσουν" στα άρματα τους όσες χώρες δεν μπορούσαν να κατακτήσουν. Κοντά στον αυτοκρατορικό ελληνισμό, τον χριστιανισμό, τον ισλαμισμό, τον βουδισμό κλπ. άρχισαν δειλά-δειλά να εμφανίζονται ο "βρετανισμός", ο "γαλλισμός", ο "γερμανισμός" κλπ. Όλες αυτές όμως οι ψευδοαυτοκρατορίες ήταν "ξύλινες". Το "πυρίμαχό" τους ανήκε στη σφαίρα ιδιοκτησίας της "μαμάς" αυτοκρατορίας, που ήταν ο χριστιανισμός. Αλλά κάποιοι μπερδεύονταν.

Μπερδεύονταν, γιατί δεν καταλάβαιναν ότι οι αυτοκρατορίες στηρίζονται σε γνώση και όχι σε οικόπεδα. Το γεγονός ότι η βρετανική αυτοκρατορία είχε μεγαλύτερο μέγεθος από την αυτοκρατορία του Αλεξάνδρου, δεν την καθιστούσε αυτοκρατορία. Του Αλέξανδρου η αυτοκρατορία ήταν αυτοκρατορία από τότε που ο ίδιος και η παρέα του ανέλαβε τη διαχείριση της ελληνικής γνώσης. Ήταν αυτοκρατορία από τότε που χωρούσε σε ένα παλάτι της Μακεδονίας. Του Χριστού η αυτοκρατορία ήταν αυτοκρατορία από τότε που Αυτός και η παρέα Του ανέλαβε τη διαχείριση της Γνώσης του Θεού. Από τότε που χωρούσε σε ένα δωμάτιο, όπου δειπνούσαν Δάσκαλος και μαθητές.

Εκεί μπερδεύτηκαν οι Δυτικοί χριστιανοί, συγκρίνοντας τα μεγέθη. Την "πάτησαν" όπως την πατάει ένας στρατηγός, που νομίζει ότι είναι Αλέξανδρος, επειδή έχει μεγαλύτερο στράτευμα από εκείνον. Την "πάτησαν" όπως την πατάει ένας λαοφιλής πολιτικός, που νομίζει ότι είναι Ιησούς, επειδή έχει πιο πολλούς προσωπικούς οπαδούς από δώδεκα. Αυτό είναι λάθος, γιατί την αυτοκρατορία τη χαρακτηρίζει η γνώση και όχι το μέγεθος. Η αυτοκρατορία δεν κατακτά χώρους, συνυπάρχοντας με διαφορετικούς. Η αυτοκρατορία "καταπίνει" λαούς, γιατί τους κάνει όμοιους με τα μέλη της. Η αυτοκρατορία είναι μια πύρινη λαίλαπα και ο ηγέτης της μια καθαρή και άσβεστη "φλόγα".

Η αυτοκρατορία του Αλεξάνδρου επεκτεινόταν, γιατί "εξελλήνιζε" τους λαούς και άρα τους υπέτασσε στη εξουσία των Ελλήνων και άρα τη δική του. Η αυτοκρατορία του Ιησού επεκτεινόταν, γιατί "εκχριστιάνιζε" τους λαούς και άρα τους υπέτασσε στην εξουσία των Χριστιανών και άρα τη δική Του. Οι αυτοκρατορίες του Μωάμεθ, του Βούδα κλπ. έκαναν το ίδιο. Όλες αυτές οι αυτοκρατορίες ξεκινούσαν από το "μυαλό" του ιδρυτή τους και έφταναν μέχρι εκείνο το σημείο που το επέτρεπε η δυνατότητα της γνώσης της κάθε μιας. Αν αυτή η γνώση έχανε την αξία της, ακολουθούσε αυτόματα η κατάρρευση. Αν "έσβηναν" οι γνώσεις των ηγετών τους, "έσβηναν" και οι ίδιες. Δεν μπορούσαν ν' αναπαράγουν τα "κύτταρά" τους και πέθαιναν.

Οι νεόκοποι αυτοκράτορες αυτά όλα δεν τα γνώριζαν. Νόμιζαν ότι αρκούσε η δύναμη και το κεφάλαιό τους, για να καλύψει το κενό της γνώσης. Νόμιζαν ότι η απλή κατάκτηση είναι αρκετή. Δεν έβλεπαν για παράδειγμα οι Βρετανοί ότι η παραμονή τους στην Ινδία δεν "κατάπινε" τους Ινδούς. Δεν τους αποσπούσε από την αυτοκρατορία του Βούδα. Δεν έβλεπαν οι Γάλλοι ότι η παραμονή τους στην Αλγερία δεν "κατάπινε" τους Αλγερινούς. Δεν τους αποσπούσε από την αυτοκρατορία του Μωάμεθ. Δεν έβλεπαν ότι κατακτούσαν χωράφια και όχι ανθρώπους και άρα λαούς, όπως οι αυτοκρατορίες.

Έχοντας ελέγξει όλοι αυτοί τη Γαλλική Επανάσταση, νόμισαν ότι μπορούν να ελέγχουν τα πάντα. Είχαν εφεύρει το εθνικό κράτος και νόμισαν ότι είχαν βρει την τέλεια λύση. Η λύση, που θα μπορούσε να δώσει αιωνιότητα στο σύστημά τους. Η λύση, που θα μπορούσε σε μικροκλίμακες κρατών να διατηρεί τη "φωτιά" ζωντανή, χωρίς να απειλεί το σύστημα. Αυτό ήταν το εθνικό κράτος. Ένα σύστημα, που αντέγραφε την αυτοκρατορική λειτουργία και μπορούσε να διατηρεί "φωτιά" μέσα του. Όλοι αυτοί νόμιζαν ότι με ελεγχόμενο εξελληνισμό των πληθυσμών τους, θα μπορούσαν να δώσουν μόνιμα χαρακτηριστικά στα συστήματά τους. Θεώρησαν ότι μπορούσαν να υποτάξουν την ελληνική γνώση στις δικές τους φιλοδοξίες.

Νόμισαν ότι καμία γνώση δεν μπορεί να απειλήσει την ισχύ τους. Θεώρησαν ότι, από τη στιγμή που ελέγχουν την ελληνική γνώση, δεν κινδύνευαν από κανέναν. Από τη στιγμή λοιπόν που πρόβλημα με τη γνώση δεν είχαν και το κεφάλαιο στην κυριολεξία τους "περίσσευε", αισθάνονταν όλοι αυτοκράτορες. Όλοι με φιλοδοξίες να κατακτήσουν τον κόσμο, άσχετα αν δεν γνώριζαν τι θα κάνουν, αν θα το κατάφερναν. Η Ρώμη δεν ανησυχούσε, γιατί η ισχύς του χριστιανισμού ήταν τέτοια, που επέτρεπε τα "καπρίτσια" των ισχυρότερων μελών της.

Τα προβλήματα ξεκίνησαν, όταν άρχισε να "ανατέλλει" η βιομηχανική εποχή. Εκεί η Ρώμη "κοιμήθηκε". Γιατί; Γιατί ο ανταγωνισμός στη βιομηχανική εποχή θα έφερνε τους "αυτοκράτορες" στον παραδοσιακό χώρο, όπου υπήρχαν μεγάλες συγκεντρώσεις Ελλήνων. Αθηντικών Ελλήνων και όχι εξελληνισμένων χριστιανών μέσα από τα ελεγχόμενα συστήματα εκπαίδευσης. Ο πόλεμος στη βιομηχανική εποχή θα γινόταν για το πετρέλαιο και τα κοντινότερα πετρελαϊκά κοιτάσματα για τους Ευρωπαίους ήταν στη Μέση Ανατολή. Άρα έπρεπε να ελεγχθεί η Οθωμανική αυτοκρατορία. Η αυτοκρατορία αυτή ήταν "χαλαρή", αλλά πολύ χρήσιμη για την παγκόσμια λειτουργία του συστήματος. Γιατί; Γιατί διατηρούσε το "φαινόμενο" σε ύφεση. Ούτε απειλούσε τον χριστιανισμό ούτε απειλούνταν από αυτόν. Είχε βρεθεί μια ισορροπία και αυτό δημιουργούσε συνθήκες ασφάλειας.

Οι Έλληνες ήταν από τους ευνοημένους της αυτοκρατορίας και δεν δημιουργούσαν προβλήματα. Στο μεταξύ όμως οι άλλοι σκοτώνονταν μεταξύ τους. Οι πανίσχυροι Άγγλοι έβλεπαν τον κίνδυνο από τη Γαλλία και τη Γερμανία. Φοβούνταν την επιρροή τους στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Ταυτόχρονα φοβούνταν και τους ίδιους τους Οθωμανούς. Η εποχή άλλαζε και η "χαλαρή" αυτοκρατορία ίσως να μην ήταν πλέον τόσο ακίνδυνη. Το βιομηχανικό κεφάλαιο είχε ιδιομορφίες, που μπορούσε να ξαναβάλει την Οθωμανική αυτοκρατορία στο "παιχνίδι" της κοσμοκρατορίας. Ήταν πλούσια, είχε αρκετά μορφωμένους πληθυσμούς —μεταξύ των οποίων και Έλληνες— και το χειρότερο απ' όλα... "καθόταν" επάνω στα πετρέλαια. Δεν ήταν δηλαδή δύσκολο να μετατραπεί σε μηδενικό χρόνο σε βιομηχανική δύναμη και να τινάξει τις ισορροπίες στον αέρα. Ήταν λοιπόν θέμα χρόνου το λάθος.

Το λάθος το έκαναν από κοινού οι μεγάλοι της Δύσης. Τι έκαναν; Αυτό το οποίο απαγορευόταν επί αιώνες. Επέτρεψαν στους Έλληνες να ιδρύσουν ανεξάρτητο κράτος και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Θεωρούσαν ότι ήταν ακίνδυνη η ίδρυση αυτή και επιπλέον την έβλεπαν σαν ευκαιρία να διαλύσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία που τους απειλούσε. Γιατί θεωρούσαν ότι ήταν ακίνδυνο; Τι άλλαξε και θεωρούσαν ακίνδυνο αυτό το οποίο επί αιώνες απαγορευόταν; Νόμιζαν ότι μπορούσαν με τη λογική του εθνικού κράτους να περιορίσουν το “φαινόμενο” εντός πολύ μικρών συνόρων και να το ελέγχουν. Θεώρησαν ότι όχι μόνον μπορούν να το ελέγχουν, αλλά και ότι μπορούν να εκμεταλλεύονται τις ιδιότητές του εις βάρος του.

Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Θεωρητικά η Ελλάδα, ως ένα φτωχό κράτος, δεν μπορούσε να έχει δυνατότητες ανάπτυξης και άρα ο εξελληνισμός του να πάρει “βάθος” επικίνδυνο. Θεωρούσαν ότι η υπανάπτυξη θα το καθήλωνε στο σημείο που τους βόλευε. Η κοινωνική βάση του κράτους θα παρέμενε αναγκαστικά σε ένα χαμηλό επίπεδο “εξελληνισμού”. Θα παρέμενε αγράμματη και με μια απλή “ανάμνηση” της ελληνικότητάς της. Η αδυναμία του κράτους ν’ αναπτυχθεί σ’ έναν κόσμο γιγάντων θα το έκανε απόλυτα εξαρτημένο και άρα ελεγχόμενο. Αυτοί θα διόριζαν τις ηγεσίες του και σαν “προστάτες” της ανεξαρτησίας του θα είχαν λόγο σε όλες του τις υποθέσεις. Ένα ακόμα προτεκτοράτο ανάμεσα στα πολλά άλλα, απλά με ένα πιο διάσημο όνομα.

Αυτό ήταν το βασικό πλαίσιο στο οποίο θα λειτουργούσε το ελληνικό κράτος. Το “φαινόμενο” θα βρισκόταν υπό πλήρη έλεγχο. Πριν εκδηλώσει την οποιαδήποτε αντιδραστική τάση, θα προλάβαιναν να το ελέγξουν. Γνωρίζοντας τη λειτουργία του, προσπάθησαν και κατάφεραν να του δώσουν “προσανατολισμό”. Εχθρός μόνιμος των Ελλήνων θα γινόταν οι Τούρκοι. Εθνικό “όνειρο” θα γινόταν η κατάκτηση της Πόλης. Ό,τι ήταν οι Πέρσες για τους αρχαίους Έλληνες, θα γίνονταν οι Τούρκοι για τους σύγχρονους. Ό,τι ήταν η Περσέπολη για τους αρχαίους Έλληνες, έγινε η Πόλη για τους σύγχρονους. Το “φαινόμενο” κόλλησε μόνιμα στους Τούρκους. Οι Άγγλοι “αρχιτέκτονες” και οι υπόλοιποι μεγάλοι της Ευρώπης ήταν σε ασφαλή “περιοχή”, εφόσον αυτοί παρουσιάζονταν σαν απελευθερωτές των Ελλήνων. Αυτοί ήταν οι επαγγελματίες “φίλοι” τους. Βρίσκονταν κοντά στο “φαινόμενο”, αλλά δεν είχαν “δοσοληψίες” μ’ αυτό. Το έλεγχαν, αλλά δεν το προκαλούσαν.

Όμως, το πρόβλημα δεν ήταν μόνον αυτό. Πρόβλημα είχαν και με τους διάσπαρτους ελληνικούς πληθυσμούς σε χώρους όπου μπορούσαν να δημιουργήσουν πρόβλημα στη βιομηχανική εποχή. Σε πλούσιους χώρους με προοπτικές ταχείας εκβιομηχάνισης δίπλα σε πετρέλαια. Χώρους όπως η Μικρά Ασία ή τα παράλια τους Εύξεινου Πόντου. Χώρους, οι οποίοι θα μπορούσαν ν’ αναπτυχθούν βιομηχανικά και λόγω εθνικής συγγένειας να “αποσπάσουν” τον έλεγχο της μικρής και υπανάπτυκτης Ελλάδας από τους Δυτικούς. Τι έκαναν; Εκμεταλλεύτηκαν τα χαρακτηριστικά των Ελλήνων, που τους στρέφουν εναντίον αυτοκρατοριών.

Δεν θα περίμεναν οι γενιές των Ελλήνων να "γεννήσουν" Μεγαλέξανδρο, για να κυνηγήσουν τον εθνικό τους στόχο. Οι Άγγλοι μόνοι τους "διόρισαν" Μεγαλέξανδρο έναν θλιβερό χαφιέ τους. Τον άθλιο Βενιζέλο. Τι έκανε αυτός; Κατέστρεψε τον ελληνισμό τόσο στον Εύξεινο Πόντο όσο και στη Μικρά Ασία. Έβαλε τη μικρή Ελλάδα να προκαλέσει αντίποινα, τα οποία εφαρμόστηκαν εις βάρος των γηγενών πληθυσμών. Έβαλε το ελληνικό κράτος να στείλει στη Σοβιετική Ένωση στρατό για την αντεπανάσταση και αυτό εξόργισε τους κομμουνιστές. Το αποτέλεσμα; Οι κραταιοί ελληνικοί πληθυσμοί της Μαύρης Θάλασσας να βρεθούν στην έρημο του Καζακστάν και να εξουδετερωθούν ως απειλή.

Ο ένας κίνδυνος είχε εξουδετερωθεί. Ο άλλος ήταν στη Μικρά Ασία. Οι Άγγλοι έβαλαν τον Βενιζέλο να κηρύξει τον πόλεμο στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Η Ελλάδα εισέβαλε στη Μικρά Ασία. Γιατί; Θεωρητικά, για να επανακτήσει το χαμένο της μεγαλείο, πρακτικά, για να προκαλέσει μόνη της την ανταλλαγή πληθυσμών. Την οργή των κομμουνιστών εις βάρος των Ελλήνων του Εύξεινου Πόντου τη συμπλήρωσε η οργή των μουσουλμάνων της Μικράς Ασίας εις βάρος των Ελλήνων.

Σ' έναν πόλεμο εξ' αρχής στημένο και χαμένο, οι Έλληνες "παγιδεύτηκαν" από τα ίδια τους τα χαρακτηριστικά. Αυτά τα χαρακτηριστικά έγιναν η αιτία να δοθεί το άλλοθι στους Κεμαλιστές να διώξουν τους Έλληνες από τη Μικρά Ασία. Τα αυτοκρατορικά "όνειρα" των Ελλήνων —εξαιτίας ενός χαφιέ των Άγγλων— έγιναν ο απόλυτος "εφιάλτης" τους. Ό,τι είχαν καταφέρει μέσα σε χιλιάδες χρόνια, χάθηκαν από έναν χαφιέ μέσα σε μια πενταετία. Το "τέλος" του αυτοκρατορικού ελληνισμού φαινόταν οριστικό. Ο κόσμος είχε αλλάξει πλέον και δεν υπήρχε πιθανότητα να επιτρέψει στους Έλληνες να επανακάμψουν. Όλος ο ελληνισμός του κόσμου ήταν πλέον σε μια εθνική "κονσέρβα" υπό τον έλεγχο των Άγγλων. Ο άλλοτε κραταιός και πανίσχυρος ελληνισμός έγινε ένας φτωχός και υπανάπτυκτος λαός.

Το σχέδιο ήταν τέλειο... ή "μάλλον" τέλειο. Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί όλα αυτά προϋποθέτουν μόνιμο έλεγχο. Το "φαινόμενο" ήταν κολλημένο στους Τούρκους, αλλά εκεί έπρεπε να παραμένει. Όταν η Ευρώπη παίρνει κάθε λίγο και λιγάκι "φωτιά" με τους εθνικούς πολέμους, επηρεάζει το "φαινόμενο". Αργά ή γρήγορα κάποιος από τους "μεγάλους" θα βάλει το "χέρι" του στη "φωτιά". Ο δρόμος για τα πετρέλαια περνάει από την Ελλάδα και είναι θέμα χρόνου κάποιος να της ζητήσει να κάνει πράγματα, τα οποία δεν θα της αρέσουν. Κάποιος θ' ανοίξει "παρτίδες" μαζί της.

Δεν πέρασαν μερικά χρόνια από την οριστική "κονσερβοποίηση" του ελληνισμού και η Ευρώπη ξαναπαίρνει φωτιά. Νέοι φιλόδοξοι "αυτοκράτορες" θέλουν να κατακτήσουν τον κόσμο. Ο δρόμος όμως για την κατάκτηση "περνάει" και πάλι μέσα από την Ελλάδα. Ο "άξονας" πρέπει να περάσει από την Ελλάδα, για να φτάσει στα πετρέλαια. Πρέπει, με βάση την ελληνική λογική, να τους νικήσει και άρα να τους "ταπεινώσει". Πώς θα δεχθούν όμως την "ταπείνωση" αυτοί οι οποίοι κοιμούνται με τον Αχιλλέα και τον Μέγα Αλέξανδρο στο μυαλό τους; Πώς θα νικηθούν αυτοί οι οποίοι ντρέπονται για τη φτώχεια τους και γνωρίζουν ότι το μόνο που τους απομένει, για ν' "αποδείξουν" κάτι σημαντικό στην

Το “φαινόμενο” Έλληνες. Οι φονείς των αυτοκρατοριών

παγκόσμια κοινωνία, είναι ο ηρωισμός τους και η συγγένεια αίματος με τους διάσημους αρχαίους προγόνους τους;

Ο “άξονας” επιτίθεται και το “φαινόμενο” ενεργοποιείται. Μετά από αιώνες αλλάζει ο εχθρός του. Η “φωτιά” κολλάει στο “ξύλινο” σύστημα του φασισμού. Ο “άξονας” γίνεται εχθρός του ελληνικού λαού και όχι απλά εχθρός του υπό αγγλικό έλεγχο ελληνικού κράτους. Ο “άξονας” αποκτά εχθρό το “φαινόμενο” και όχι τη βαλκανική “Μπανανία” με το όνομα “Ελλάδα”. Ο “άξονας” μπορεί να νικήσει εύκολα τον στρατό της “Μπανανίας”, αλλά πλέον θα πρέπει να νικήσει και τον ελληνικό λαό. Αυτό είναι το πρόβλημα και είναι μεγάλο.

Ο ελληνικός λαός είπε “ΟΧΙ” και αυτό δεν άλλαξε. Είναι αιώνιο “ΟΧΙ”. Συμφέρει δεν συμφέρει, δεν τους νοιάζει. Σωστό ή λάθος, δεν τους απασχολεί. Το είπαν και από εκεί και πέρα είναι θέμα υπερηφάνειας. Θα το υπερασπιστούν όσο και να τους κοστίσει. Θα “εκτεθούν” στα μάτια της παγκόσμιας κοινωνίας; Τι θα πουν οι ξένοι; Ότι οι σύγχρονοι Έλληνες είναι “μπάσταρδοι”, που δεν έχουν σχέση με τους αρχαίους ήρωες προγόνους τους; Το “φαινόμενο” αρχίζει πλέον κι ανεβάζει “θερμοκρασία”. Τα μάτια “λάμπουν” και ένας λαός ολόκληρος βλέπει τον πόλεμο σαν “ευκαιρία” ανάδειξης και επανασύνδεσης με το “λαμπρό” παρελθόν.

Ο ελληνικός λαός είναι ο ΜΟΝΟΣ ΛΑΟΣ στον κόσμο που μέσα σε διάρκεια πέντε χρόνων ΝΙΚΗΣΕ με τον πιο απόλυτο τρόπο δύο “αυτοκρατορίες” και έγινε η αιτία της απόλυτης καταστροφής μιας τρίτης ακόμα μεγαλύτερης. Την ίδια στιγμή το αγγλοκρατούμενο ελληνικό κράτος των χαφιέδων έχασε και τους δύο αυτούς πολέμους. Τι σημαίνει αυτό το φαινομενικά αντιφατικό; Πώς είναι δυνατόν ένας λαός να κερδίσει δύο πολέμους τη στιγμή που το κράτος του έχασε και στους δύο;

Τον πόλεμο με τους Ιταλούς τον κέρδισε ο ελληνικός λαός μόνος του. Αυτός στήριξε τις λίγες μονάδες του τακτικού στρατού, που βρίσκονταν στα σύνορα. Ο λαός ήταν αυτός ο οποίος ανέλαβε τη διοικητική του μέριμνα. Έπλεκε, επιδιόρθωνε, μαγείρευε και κουβαλούσε ό,τι χρειαζόταν, για να πολεμάνε οι στρατιώτες. Ο λαός ανέλαβε τον εφοδιασμό του. Ο λαός ανέλαβε την περίθαλψή του. Ανήλικοι και γυναίκες κουβαλούσαν όπλα και πυρομαχικά εκεί όπου υπήρχε ανάγκη. Δεν σταμάτησε όμως μόνον σ' αυτά. Ο λαός μπήκε και στην ίδια τη μάχη. Αυτός ανέλαβε τις ειδικές “δυνάμεις” του. Υλοτόμοι έγιναν οι ιχνηλάτες του στρατού. Τσομπάνηδες έγιναν οι “καταδρομείς” του.

Ο λαός νίκησε τους Ιταλούς. Αυτός τους απώθησε από την Ελλάδα. Το ελληνικό κράτος εκείνον τον πόλεμο τον είχε χαμένο. Αυτό είναι κάτι το πρωτοφανές για τη σύγχρονη στρατιωτική ιστορία. Ηττήθηκε ένας πανίσχυρος στρατός από μεμονωμένες στρατιωτικές μονάδες και από έναν λαό. Δεν υπήρχε καν κεντρική διοίκηση. Δεν υπήρχε κεντρικό στρατηγείο. Οι αγγλόδουλοι της Αθήνας θεωρούσαν τον πόλεμο τόσο χαμένο, που δεν είχαν μπει στον κόπο οι στρατηγοί να πάνε στο μέτωπο για να ρίξουν έναν πυροβολισμό ή να δώσουν μια εντολή επίθεσης.

Το αρχιτρωκτικό, που παρίστανε τον αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού, δεν είχε μετακινήσει καν το επιτελείο του από την Αθήνα. Ο αρχιστράτηγος Παπάγος ήταν μόνον για "ταρατατζούμ και παράτες". Να φιλάει χέρια βασιλέων και πρέσβων. "Ηρωας" σε καιρό ειρήνης να φοράει παράσημα, να κυνηγάει "κομμουνιστοσυμμορίτες" και να μοιράζει οικόπεδα σε στρατιωτικούς. Στον πόλεμο, που διεξήχθη επί των ημερών της αρχιστρατηγίας του, απλά δεν συμμετείχε. Από τις εφημερίδες έμαθε ο "αρχιστράτηγος" ότι ο στρατός του νίκησε τους Ιταλούς. Δεν είχε το ζών ούτε την ευθιξία ν' αυτοκτονήσει για το μοναδικό και παγκόσμιο ρεκόρ στην παγκόσμια στρατιωτική ιστορία. Αρχιστράτηγος, που η νίκη του στρατού του να τον βρήκε με τις πιτζάμες μακριά από το μέτωπο της μάχης, δεν έχει ξαναυπάρξει κι ούτε πρόκειται να υπάρξει. Ούτε ως απλός περιέργος παρατηρητής δεν είχε δει το πεδίο της μάχης. Ό,τι θυμόταν από την εποχή που ήταν ανθυπολοχαγός.

Η νίκη των Ελλήνων έκανε αίσθηση παγκοσμίως, εφόσον την ίδια εκείνη εποχή μια τεράστια Γαλλία έπεφτε στα χέρια του "άξονα" χωρίς καμία αντίσταση. Ο Χίτλερ γελούσε με τον Μουσολίνι. Γελούσε, γιατί δεν γνώριζε τι συμβαίνει. Επιτέθηκε κι αυτός στην Ελλάδα. Απέναντί του βρήκε κι αυτός δύο διαφορετικές καταστάσεις. Το κράτος της Αθήνας ήθελε να παραδοθεί και ο λαός αρνούταν. Αξιωματικοί του ελληνικού στρατού αρνούταν να πολεμήσουν και οι φαντάροι δεν εγκατέλειπαν τις θέσεις τους. Έδιναν άδειες στους στρατιώτες να επιστρέψουν στα σπίτια τους και δεν έφευγε κανένας.

Ο Χίτλερ είδε πώς είναι να πολεμάς έναν λαό χωρίς στρατιωτική ηγεσία. Από το πουθενά είχε απώλειες. Ο στρατός ήταν διαλυμένος και τα φυλάκια αντιστέκονταν χωρίς κανέναν απώτερο σκοπό. Απλά αυτοί οι οποίοι ήταν μέσα δεν ήθελαν να νικηθούν. Δεν τους ένοιαζε τίποτε άλλο. Δεν το έκαναν βάση κάποιου εναλλακτικού σχεδίου. Απλά δεν ήθελαν να γυρίσουν στα σπίτια τους νικημένοι. Δεν ήθελαν να τους πουν οι συντοπίτες τους ότι, στη μία και μοναδική φορά που τους δόθηκε η ευκαιρία να γίνουν ήρωες, αυτοί εγκατέλειψαν "θερμοπύλες". Το αποτέλεσμα; Χωρίς επίσημο αντίπαλο ο γερμανικός στρατός καθυστερούσε επικίνδυνα και είχε μεγάλες απώλειες. Όταν έφτασε η ώρα της Κρήτης, τα πράγματα έγιναν ακόμα χειρότερα. Το τίμημα σε χρόνο και σε έμπυχο υλικό ήταν ακόμα πιο μεγάλο. Ο πιο ισχυρός στρατός του κόσμου "μάτωνε" από τον "στρατό" της "τσουγκράνας" και του "δρεπανιού". Ο Χίτλερ είχε μάθει αυτό το οποίο δεν ήξερε κι ο Ξέρξης.

Όπως ήταν φυσικό η μάχη των Ελλήνων χάθηκε. Οι Γερμανοί μπήκαν ως κατακτητές στην Ελλάδα. Ο αρχιστράτηγος των Ελλήνων αυτήν τη φορά δεν έμαθε για νίκη του από τις εφημερίδες. Τουλάχιστον είχε γλιτώσει και το "ταξίδι" στον Βορά. Τώρα ετοιμάζε τις βαλίτσες του, για να φύγει εκτός Ελλάδας. Τον ελληνικό λαό θα τον παρατούσε η ηγεσία του στο έλεος των κατακτητών, για να τον "σώσει" μακροπρόθεσμα. Όταν οι Έλληνες ετοιμάζονταν να υπομείνουν το αβάστακτο, οι ηγέτες τους έκλειναν δωμάτια σε ξενοδοχεία του εξωτερικού.

Ανάμεσα σ' αυτούς και η στρατιωτική ηγεσία. Ο αρχιστράτηγος ήταν έτοιμος και με τις βαλίτσες στο χέρι. Ξαφνικά οι πολιτικοί "ηγέτες" τού χρεώνουν τις ήττες και δεν τον

παίρνουν μαζί τους. Κλάμα ο αρχιστράτηγος. Και πάλι δεν είχε τη στοιχειώδη ντροπή ν' αυτοκτονήσει. Και πάλι κάνει το κορόιδο, όταν ο λαός θρηνεί χιλιάδες θύματα, τα οποία έπεσαν ηρωικά για έναν εθνικό σκοπό, για τον οποίο ο αρχιστράτηγος πληρωνόταν να τον δει από απόσταση και δεν έκανε ούτε αυτό.

Η γερμανική "μπότα" πατάει την Ελλάδα. Το "φαινόμενο" όμως δεν νικιέται. Η "μπότα" που το πατάει είναι θέμα χρόνου να πάθει ζημιά. Η "φωτιά" κόλλησε πάνω της. Ο ελληνικός λαός δεν τα παρατάει. Δεν τον ενδιαφέρει αν έχασε τον πόλεμο στο στρατιωτικό επίπεδο. Βγαίνει στο βουνό. Δημιουργεί εκ του μηδενός το τερατώδες ΕΑΜ. Το οπλίζει μέσα από τις πολεμικές του πράξεις. Ο εκφραστής του ελληνικού λαού είναι πανίσχυρος και οπλισμένος. Μέσα σε τρία χρόνια σε μια απόλυτα γερμανοκρατούμενη Ευρώπη τα δύο τρίτα τής θεωρητικά κατακτημένης Ελλάδας είναι ελεύθερα.

Όμως, το ΕΑΜ ήταν εφιάλτης για τους πάντες. Δεν τρόμαζε μόνον τους Γερμανούς. Τρόμαζε και όσους φιλοδοξούσαν να τους διαδεχθούν στη μεταπολεμική περίοδο. Εξέφραζε τον ελληνικό λαό και όποιος κι αν είναι ο νικητής του πολέμου, θα το έβρισκε μπροστά του. Στους Γερμανούς έκανε τεράστια ζημιά, γιατί τους καθυστέρουσε. Τους καθυστέρουσε σε έναν πόλεμο όπου η ταχύτητα ήταν το ζητούμενο. Τους δημιουργούσε προβλήματα στα μετόπισθεν και δεν τους επέτρεψε να κάνουν περίπατο στη Μέση Ανατολή, όπως ήταν μέσα στις δυνατότητές τους. Αυτή η καθυστέρηση ήταν το αίτιο της ήττας του "άξονα". Δεν πρόλαβε να ελέγξει το πετρέλαιο και έμεινε από "καύσιμα". Οι Έλληνες, που με τον αγώνα τους συνέβαλαν σ' αυτήν την καθυστέρηση συνετέλεσαν στην ήττα αυτήν.

Όταν ηττήθηκαν οι Γερμανοί, η Ελλάδα ήταν η μόνη κατακτημένη χώρα που δεν είδε "απελευθερωτές". Δεν παρηλάσαν απελευθερωτές στις πλατείες της, όπως συνέβη στη Γαλλία, στην Ολλανδία, στη Δανία κλπ.. Η Ελλάδα είχε απελευθερωθεί από μόνη της πολύ καιρό πριν. Η Ελλάδα είχε απελευθερωθεί από το ΕΑΜ. Ένα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που είχε φτάσει στο σημείο να είναι πιο ισχυρό και πιο καλά εξοπλισμένο από τον προπολεμικό της τακτικό στρατό. Χάρη έκανε η Ελλάδα στον γερμανικό κατακτητικό στρατό, που του επέτρεψε να φύγει από τη χώρα. Αν άφηναν το ΕΑΜ ελεύθερο να δράσει, δεν θα επέστρεφε κανένας Γερμανός στρατιώτης ζωντανός στην πατρίδα του.

Οι Έλληνες είχαν νικήσει τις αυτοκρατορίες του άξονα. Τώρα όμως είχαν άλλα προβλήματα. Ο πόλεμος αποκάλυψε πράγματα, τα οποία ήταν καλά κρυμμένα. Διαχωρίστηκε ο λαός από την ηγεσία του. Ο λαός είχε δημιουργήσει με το αίμα του τη δική του ηγεσία. Το ΕΑΜ ήταν έτοιμο να σκοτώσει τους δοσίλογους των Γερμανών και ν' αφήσει στο απόλυτο περιθώριο τους αγγλόδουλους "παραθεριστές" του Νείλου. Είχε μάθει να ζει ελεύθερος και δεν θα ήθελε να επιστρέψει ξανά στους λακέδες των ιμπεριαλιστών. Αυτό όμως ήταν μια τρομακτική προοπτική για τους Άγγλους. Γιατί; Γιατί, χάνοντας τον έλεγχο της Ελλάδας, κινδύνευαν να χάσουν έναν πόλεμο στον οποίο είχαν νικήσει.

Η ανεξάρτητη Ελλάδα ήταν απειλή για τα αγγλικά συμφέροντα στην περιοχή. Η ανεξάρτητη Ελλάδα θα μπορούσε να χειριστεί τα εθνικά της συμφέροντα με τρόπο που αυτά

να απειλούσαν την αγγλική πολιτική. Μπορούσε να γίνει σύμμαχος με τους Σοβιετικούς και να καταστρέψει έναν μεγάλο σχεδιασμό. Ταυτόχρονα οι Άγγλοι στον καιρό του πολέμου είχαν χάσει το μεγάλο τους "πλεονέκτημα" στην Ελλάδα. Μέχρι τον πόλεμο εμφανίζονταν σαν οι προστάτες της ελευθερίας του ελληνικού λαού. Στον πόλεμο, εξαιτίας λαθών και πανικού, έχασαν τη συμπάθειά του. Οι Έλληνες, εξαιτίας του αγγλικού αποκλεισμού και λόγω της πείνας που ακολούθησε, έχασαν εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες. Δεν τους συμπαθούσαν πλέον.

Για λόγους που δεν είναι του παρόντος να εξηγήσουμε, οι Αγγλοσάξονες αποφάσισαν την αλλαγή του παγκόσμιου σχεδιασμού. Σε συνεννόηση με τους Σοβιετικούς χώρισαν τον κόσμο σε Ανατολή και Δύση. Αυτό το έκαναν υποτίθεται για να εκμεταλλευτούν τη νίκη τους εις βάρος όλων των υπολοίπων. Για να λειτουργήσει όμως ένας τέτοιος σχεδιασμός, πρέπει να έχει μια ισορροπία. Το "οξυγόνο" της Δύσης ήταν τα πετρέλαια. Άρα έπρεπε η Ελλάδα, που βρισκόταν σ' εκείνον τον "δρόμο", να πάει με το μέρος του ισχυρού, ο οποίος προβλεπόταν να πάρει τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής. Στην προκειμένη περίπτωση με τους Αγγλοσάξονες. Οι Αγγλοσάξονες "καίγονταν" για τα πετρέλαια, γιατί χωρίς αυτά δεν είχε νόημα η νίκη τους. Ταυτόχρονα αυτά δεν ενδιέφεραν τη Σοβιετική Ένωση, γιατί είχε δικά της κοιτάσματα.

Άρα το πρόβλημα για τον νέο σχεδιασμό ήταν να πάει η Ελλάδα εκεί όπου προβλεπόταν. Να μην αφεθεί να "παίζει" με τα συμφέροντα των ισχυρών, προκειμένου να ισχυροποιηθεί η ίδια. Το πρόβλημα ήταν να επιβληθούν εκ νέου στην Ελλάδα οι προδοτικές και "απούρες" ηγεσίες, που την "έδεναν" στο άρμα των Αγγλοσαξόνων. Πώς όμως θα γινόταν αυτό; Την Ελλάδα δεν την έλεγχαν πλέον αυτοί οι λακέδες. Αυτοί βρίσκονταν στις όχθες του Νείλου και δεν γνώριζαν καν αν μπορούν να επιστρέψουν με ασφάλεια στα σπίτια τους. Την Ελλάδα την έλεγχε το ΕΑΜ. Την έλεγχαν άνθρωποι, που τους "αγαπημένους" των Δυτικών τους προόριζαν για εκτελέσεις.

Τότε οι ισχυροί αποφάσισαν το χειρότερο δυνατό για τους Έλληνες. Τους έμπλεξαν σε έναν τρομερό εμφύλιο. Αυτοί οι οποίοι ελέγχονταν πλήρως από τον Στάλιν και τους Εγγλέζους δίχασαν τον ελληνικό λαό και τον έβαλαν να αλληλοεξοντωθεί. Κομμουνιστές και φασίστες έκαναν ό,τι τους διέταξαν τα' αφεντικά τους. Τα συμφέροντα ήταν μεγάλα και η κατάσταση επείγουσα για να υπάρξει καθυστέρηση. Οι Άγγλοι βιάζονταν πολύ, για να έχουν την πολυτέλεια να προστατεύσουν την εικόνα τους. Στα Δεκεμβριανά πυροβόλησαν Έλληνες. Βομβάρδισαν την Αθήνα. Γλίτωσαν τους δοσίλογους. Δολοφόνησαν εν ψυχρώ ήρωες της εθνικής αντίστασης. Επέβαλαν μισητούς βασιλείς. Μεθόδευσαν έναν τρομερό εμφύλιο. Εξόπλισαν εχθρούς, για να αλληλοεξοντωθούν πιο εύκολα. Έδωσαν εκ νέου την εξουσία στους αρχιστράτηγους με τις πιτζάμες.

Ποτέ και κανένας ισχυρός στην ιστορία των ανθρώπινων πολέμων δεν φέρθηκε τόσο αχάριστα, τόσο άσχημα και τόσο ύπουλα στους συμμάχους του όσο φέρθηκαν οι Εγγλέζοι στους Έλληνες. Ακόμα και ο Ταμερλάνος σεβόταν τους συμμάχους του. Οι Άγγλοι δεν είχαν

ούτε καν τον πολιτισμό του Ταμερλάνου. Αιματοκύλισαν έναν σύμμαχο, ο οποίος τους βοήθησε καθοριστικά στη μεγάλη μάχη. Έναν σύμμαχο, ο οποίος νικούσε τον εχθρό τους, όταν αυτός βομβάρδιζε το ίδιο το Λονδίνο. Έναν σύμμαχο, που έβαλε "πλάτη" για τη δική τους νίκη-αναρρίχηση στην κορυφή του Κόσμου. Έναν σύμμαχο, που δεν τους κόστισε τίποτε. Δεν τον βοήθησαν με στρατεύματα. Δεν τον βοήθησαν με εξοπλισμό. Οι Εγγλέζοι μόνον χαφιέδες έστελναν στην Ελλάδα. Αυτόν τον σύμμαχο στη συνέχεια τον ξέσκισαν. Όταν όλοι οι λαοί πανηγύριζαν τη νίκη σ' έναν πόλεμο που τον είχαν χάσει, οι Έλληνες έκλαιγαν για έναν πόλεμο που είχαν κερδίσει.

Αυτά όλα ήταν αθλιότητες των Άγγλων. Αθλιότητες όμως, που τις "έβλεπαν" οι Έλληνες. Οι Άγγλοι είχαν περάσει πλέον τον Ρουβίκωνα. Ο κόσμος των Ελλήνων ήταν πλέον διαφορετικός. Το "φαινόμενο" πλέον είχε "κολλήσει" στους Αγγλοσάξονες. Του ήταν αδιάφοροι πλέον οι Τούρκοι. Του ήταν αδιάφοροι οι Γερμανοί, που ήταν νικημένοι. Οι Αγγλοσάξονες όχι μόνον τους σκότωσαν, αλλά και τους αδίκησαν στην ιστορική τους πορεία. Τους στέρησαν δόξα. Οι σύγχρονοι Έλληνες νίκησαν αυτοκρατορίες και αυτό αποκρύφτηκε από τους λαούς. Υποβαθμίσθηκε ακόμα και στους ίδιους τους Έλληνες από τις ίδιες της ελληνικές ηγεσίες. Μισούσαν οι ελληνικές ηγεσίες των λακέδων και των δοσίλογων τα επιτεύγματα των Ελλήνων, γιατί δεν συνέφεραν στα αφεντικά τους και δεν συμμετείχαν οι ίδιες πουθενά.

Γι' αυτόν τον λόγο είπαμε στην αρχή του κειμένου ότι οι σύγχρονοι Έλληνες ούτε στο περίπου δεν γνωρίζουν τι έκαναν τον τελευταίο αιώνα. Ούτε στο περίπου δεν γνωρίζουν πόσο "κοντά" είναι στη δόξα των προγόνων τους. Το κατόρθωμα του ιταλικού μετώπου —με δεδομένη τη διαφορά των τεχνολογιών των εποχών— ήταν μεγαλύτερο από τις ιστορικές Θερμοπύλες. Το κατόρθωμα του ΕΑΜ —με βάση το ίδιο δεδομένο και με μια ναζιστική Γερμανία σε πλήρη ισχύ και υπό στρατιωτικό συναγερμό— ήταν μεγαλύτερο από την Επανάσταση του 1821. Το "φαινόμενο" είχε αποδείξει τη διαχρονική του συνέχεια και κάποιοι του στέρησαν τη δόξα. Αυτοί οι κάποιοι ήταν οι Αγγλοσάξονες.

Τώρα πλέον οι Έλληνες θα είχαν απέναντί τους μόνον τους Αγγλοσάξονες. Τους Αγγλοσάξονες, που, για να τα καταφέρουν όλα αυτά, είχαν κάνει λάθη. Λάθη, πολλά λάθη. Οι Άγγλοι, προκειμένου να επιβάλλουν τον σχεδιασμό τους —με δεδομένο εκείνη την εποχή την ανυπότακτη Ελλάδα του ΕΑΜ—, "αυτοκτόνησαν". Μπήκαν σε ένα κοινό σύστημα με τους Αμερικανούς και "έχασαν" τη μάχη μέσα σε λίγα χρόνια. Μέσα σε λίγα χρόνια καταστράφηκε η μεγαλύτερη αυτοκρατορία που είχε υπάρξει ποτέ στον κόσμο.

Υπό την ηγεσία ενός ηλίθιου Τσόρτσιλ κατάφεραν το απίθανο. Προκάλεσαν τους χειρότερους εχθρούς του χριστιανικού συστήματος και ταυτόχρονα διέλυσαν την αυτοκρατορία τους. Αυτούς "κληρονόμησαν" οι Αμερικανοί. Το "φαινόμενο" είναι πλέον σταθερά "κολλημένο" στον Αγγλοσαξονισμό. Στον Αγγλοσαξονισμό, που εκφράζεται με τον ίδιο τρόπο, είτε ως Βρετανία είτε ως ΗΠΑ. Στον Αγγλοσαξονισμό, που επένδυσε την κυριαρχία του στο δίπολο με τη Σοβιετική Ένωση. Για όσο διάστημα υπήρχε Σοβιετική

Ένωση, κανένας δεν κινδύνευε. Ακίνδυνο είναι το "φαινόμενο" σε τέτοιες συνθήκες. Μπορεί να "περιμένει", αλλά είναι ακίνδυνο. Οι γενιές μπορεί ν' αλλάζουν και να μην "ξεχνούν", αλλά δεν μπορούν να κάνουν και τίποτε.

Η Σοβιετική Ένωση όμως δεν ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες των εμπνευστών της. Καταρρέει σαν χάρτινος πύργος τη δεκαετία του ενενήντα. Αυτό όμως αλλάζει τον γενικότερο σχεδιασμό ενός συστήματος, που είχε στηριχθεί πάνω σ' αυτήν. Άρα και πάλι θα πρέπει να δράσουν αυτοί οι οποίοι πρέπει να ελέγχουν τους λαούς και άρα και το "φαινόμενο". Οι Αγγλοσάξονες και πάλι ως ηγέτες και εκφραστές της Νέας Τάξης έπρεπε να έρθουν στην Ελλάδα, για να την "ευθυγραμμίσουν" με τα υπόλοιπα κράτη. Αυτό όμως προϋποθέτει νέες επεμβάσεις και άρα νέες προκλήσεις. Επεμβάσεις όμως και προκλήσεις στο "φαινόμενο" σε μια εποχή δύσκολη δεν είναι εύκολη υπόθεση. Το "φαινόμενο" δεν ξεχνά. Το "φαινόμενο", αν σε βρει σε αδυναμία, θα σου επιτεθεί.

Αυτό περιμένουμε τώρα. Οι Αγγλοσάξονες ακόμα δεν έχουν καταλάβει τι γίνεται. Παίζουν παιχνίδια εις βάρος του "φαινομένου". Παίζουν παιχνίδια στην Κύπρο με το Σχέδιο Ανάν. Παίζουν στη Θράκη με τη μειονότητα. Παίζουν στη Μακεδονία με το όνομα. Παίζουν στην Ήπειρο με τους Αλβανούς. Παίζουν στο Αιγαίο με την υφαλοκρηπίδα. Διορίζουν πρωθυπουργούς ανάμεσα στους υπαλλήλους τους. Ελέγχουν τις υπηρεσίες ασφαλείας. Φακελώνουν πολίτες, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν.

Παίζουν με τη "φωτιά" και δεν το καταλαβαίνουν. Στο απόγειο της δύναμής τους στην πραγματικότητα είναι πιο αδύναμοι από ποτέ. Ταυτόχρονα το "φαινόμενο" είναι πιο ισχυρό από ποτέ. Το αγγλοσαξονικό "δάσος" είναι θεόστεγνο και χωρίς άμυνες και το "φαινόμενο" σε υψηλές θερμοκρασίες. Ο ελληνικός πληθυσμός είναι στην καλύτερη δυνατή κατάσταση από πλευράς γνώσης και νοοτροπίας. Είναι καθαρά ελληνικός στο επίπεδο της παιδείας και όχι μόνον στο επίπεδο των τύπων.

Το "φαινόμενο" περιμένει. Το "φαινόμενο" δεν ξεχνά. Δεν ξεχνά ποιος το βύθισε στον εμφύλιο. Δεν ξεχνά ποιος του διχοτόμησε την Κύπρο. Δεν ξεχνά ποιος το έβαλε στη Χούντα. Δεν ξεχνά ποιος του λεηλάτησε την πατρίδα. Δεν ξεχνά και περιμένει. Περιμένει σαν να μην είχε να κάνει τίποτε άλλο όλους αυτούς τους αιώνες. Ένα "αεράκι" περιμένει και φτάνει εύκολα στην υπερατλαντική "Περσέπολη". Σύντομα θα πάρει "φωτιά" ο κόσμος. Την πιο λυτρωτική "φωτιά" που έχει δει στην ιστορία του. Μέσα σε λίγες μέρες κανένας δεν θα θυμάται τους Αγγλοσάξονες. Σαν να μην υπήρξαν ποτέ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ